

го лице окончаема за дълга е изтъкната,
 превръщане въ първа за, се доаване припа-
 раув: аъ, на, но, ни; коуо: оренѣ оуъ оренѣ 9
 оренѣ, на, но, ни; виегѣ оуъ виегѣ, вѣнѣ, на, но,
 ни; чре прави гѣвъ, на, но, гѣвъ. Оуъ зова припа-
 ренно припагоје и напанаоуемѣи гѣвъ за-
 вѣвъ: Второ го лице на преходяще го, въ тѣ
 пр. Първо го припагоје и Второ го, въ тѣ
 вѣгѣи го наклонение, на оуѣи оуѣгѣи
 напавъ, и сѣти го вѣгѣи въ Условно го
 наклонение (Вѣнѣ припагоје въ припагојеи го)
 3) Срадоуелно-то припагоје на нѣто
 то вѣнѣ оуѣи, кѣто е припагоје при оуѣ-
 го го лице нѣи, еиѣи (ни гѣи коѣ е едно-
 слоуно), въ първо то припагоје, въ второ-
 го- нѣи или вѣнѣи; въ трѣто-то- нѣи,
 коуо: маѣи, оѣи или оѣи; нѣи-
 нѣи, оуѣи, оуѣи, оуѣи, оуѣи. Уѣ-